

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 611

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΓΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	•	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. — Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Ἡ ὑποκόμισσα Κορανμπασὲ ἐκέντα τὰ εἰκόσημά της ἐπὶ τινος ἐκ τάπητός σκαμνίου, καὶ διεκόπτετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα ἀναγνώσῃ γραμμὰς τινὰς ἐκ τῶν ἐφημερίδων «Μοναρχικὴ Ἐνωσις» καὶ «Ἐφημερίς τῆς Γαλλίας».

Ὑπὲρ τῆς τῆς, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐξύπνησεν ἀποτόμως τὸν κύριον δὲ Λαγκάρδ. Ὁ ὑπὲρ τῆς οὗτος ἐκόμιζεν ἐπιστολὴν ἣν παρουσίασε τῷ μαρκησίῳ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου.

— Ἡ σφραγὶς τοῦ ταχυδρομείου τῆς Μασσαλίας ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκησίος θρυλῶν ταχέως τὴν σφραγίδα, ἀπὸ τὸν Παῦλον εἶναι !

Ἡ Μαρία ἠγέρθη ταχέως καὶ ἐπερίμενε, μὲ τεταμένους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ χεῖλη φρικιῶντα ἐξ ἀνυπομονησίας.

Φαιδρὰ ἔκφρασις ἐξωγραφήθη ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ μαρκησίου ὅστις σχεδὸν παρευθὺς προσέθηκε :

— Ἐρχεται ! Ἐρχεται ! Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους ! αὐτὸ εἶναι καλὴ εἶδησις ! !

— Ἐρχεται ! ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία μόλις συγκρατουμένη. Εἶτα ἠρώτησεν ὑψηλοφώνως :

— Καὶ πότε ἔρχεται ;

— Αὐριον.

Ὁ μαρκησίος ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσίν του καὶ προσέθηκε :

— Σοὶ προσφέρει τὰ φιλικὰ σέβη του, ἐλπίζει δὲ ὅτι δὲν τὸν ἐλησμονήσῃς.

— Νὰ τὸν λησμονήσω ! αὐτόν ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεαρὰ γυνή, νὰ τὸν λησμονήσω ! ὦ ! Θεέ μου !...

Ταῦτοχρόνως τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπὶ τῆς Κλοτίλδης ἥτις, ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ ἐνῶ ἀντήλλασσον τὰς ὀλίγας ἐκείνας λέξεις, εἶχεν ἀφήσει τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ ὡς ἀπὸ παραδόξου προαισθημάτων, εἰς τὴν θέαν τῆς ὥραίας ἐκείνης νεάνιδος ἠσθάνθη συσφιγγομένην τὴν καρδίαν της.

Αἱ διαρρεύσασαι ὥραι μέχρι τῆς ἐπαύριον ἐφάνησαν πολὺ μακρὰ εἰς τὴν Μαρίαν. Τέλος ἐφάνη ἡ πρωϊνὴ αὐγὴ τῆς ἡ-

μέρας ἐκείνης ἥτις θὰ ἐφώτιζε τὴν συνάντησιν μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἀπὸ τῆς πρωΐας ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ πύργου καὶ ἐκεῖ ἐφοδισμένη μὲ τηλεσκόπιον ἐκαιροφυλάκει τὴν ἀφίξιν τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξίας. Ἐκαστον νέφος κόνεως ὑψύμενον ὑπὸ τῶν βημάτων ποιμνίων ἢ ὑπὸ ἱππέως τινός, ἐκάστη ἀμαξία φαινομένη εἰς τὸν ὀρίζοντα ἔκαμνον ν' ἀνασκιρτᾷ ἡ δύστηνος καρδία της.

Τέλος ἡ ταχυδρομικὴ ἀμαξία διεγράφη μακρόθεν, συρομένη ὑπὸ τοῦ ταχέως καλπασμοῦ τῶν τεσσάρων ἵππων της. Τὴν εἶδε νὰ σταματήσῃ ἔμπροσθεν τῆς κιγκλίδος τοῦ ἄλσους. Εἰς ταξειδιώτης κατήλθε. Παρὰ τὴν ἀπόστασιν, ἐκείνη τὸν ἀνεγνώρισεν ἤδη. Ἐκεῖνος ἦτο !... ἐκεῖνος ἦτο !...

Ὅτε ἐπανεῖδε τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐραστὴν της, μετὰ χωρισμὸν ἐνὸς ἔτους, ἡ συγκίνησις τῆς κυρίας δὲ Λαγκάρδ τοσούτῳ μεγάλῃ ὑπῆρξεν ὥστε, παρὰδόξως ἐγένετο λυπηρὰ σχεδόν. Δάκρυα ἐκάλυψαν τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν πρειῶν της.

Ἦναγκάσθη νὰ κατήσῃ τέλος, ἵνα ἡσυχάσῃ καὶ ἀναλάβῃ ἀρκετὸν κράτος ἐφ' ἑαυτῆς διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν της ἀπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, διότι ἡ ταραχὴ ἐκείνη ἦτο ἐνοχος, οἱ δὲ ἀθέμιτοι ἔρωτες γεννῶσι πλειοτέρας λύπας παρὰ χαράς.

Ἀλλὰ τέλος ἡδυνήθη νὰ κατέλθῃ, καὶ περιέβαλεν ὀλόκληρον τὸν Παῦλον διὰ τοῦ φλογεροῦ βλέμματός της. Δὲν τῇ ἐφάνη μετηλλαγμένος, μόλις εἶχε τὸ χρῶμα ὀλίγον μεμαυρισμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὸ μέτωπον ὀλίγον φαλακρότερον ἕνεκα τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν.

Ἀνεχώρησε λοχαγὸς καὶ ἐπανήρχετο ταγματάρχης. Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ τὸν κατεβάρυνεν ὑπὸ συγχαρητηρίων καὶ ἐρωτήσεων.

Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε ταχέως τὴν Μαρίαν καὶ ἡσπασθὲν τὴν χεῖρά της.

— Πόσον εἴσθε κελὸς καὶ φιλόφρων διότι μὰς ἐνθυμήθητε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ τρεμύσεως φωνῆς...

— Ἡ φιλοξενία σας, κυρία, εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας οὐδέποτε λησμονοῦν, ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Μεῦνάρ.

Ἄλλ' ἡ τετριμμένη αὐτὴ φράσις, καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὡς ἀπλὴ φιλοφροσύνη, συνωδεύθη διὰ βλέμματος ὅπερ ἔκχυνε τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας νὰ σκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Κλοτίλδῃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν. Ἡ νεῆνις ἰδοῦσα ξένον ἔστη τρὸς στιγμήν δισταζούσα καὶ δειλή. Ὁ Παῦλος τὴν ἐθεώρησε μετ' ἐκπεπληγμένης περιεργίας, ἡ δὲ ἔκφρασις τῶν χαρακτήρων τοῦ ἐξωγράφησε τὸν θαυμασμόν του πρὸ τοσαύτης νεότητος, ἑρπείδος καὶ καλλονῆς.

Ἡ Μαρία, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ διατί, ἴσως χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ζηλοτύπου ἐκείνης μαντείας ἦν ἐκ γενετῆς ἀπασαί αἱ γυναῖκες ἔλαβον, ἡ Μαρία, λέγομεν, ἡσθάνετο ἑαυτὴν οὐθυμὸν διὰ τὴν ἄφιξιν καὶ τὴν παρουσίαν τῆς Κλοτίλδης.

Θὰ διέλθωμεν ταχέως τὰς λεπτομερείας τῶν πρώτων ἡμερῶν αἵτινες ἐπηκολούθησαν τὴν ἄφιξιν τοῦ Παύλου εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ. Οἱ ἀναγνώσταί μας εὐκόλως θὰ ἀναπληρώσωσιν ὅτι δὲν λέγομεν καὶ θὰ μαντεύσωσιν ἀκόπως διὰ τίνων ἐλαχίστων συμβάντων αἱ ὀλίγαι αὗται ἡμέραι ἐπληρώθησαν. Βεβαιώσωμεν μόνον, ὅτι ὁ ἔρωσ τοῦ κ. δὲ Μεῦνάρ διὰ τὴν Μαρίαν, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι μετέλλαξεν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σχήματά του, θὰ ἐφαίνετο ἴσως (εἰς ἐπιτήδειον καὶ ἀφιλοκερδῆ παρατηρητὴν) περιβληθεὶς μὲ ἀρχὴν στενοχωρίας καὶ κόρου.

Ἐκτὸς τούτου—ἐν τούτοις χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ἀκριβῶν ὁρίων τῆς εὐγενείας—ὁ Παῦλος ἐδίδεν εἰς τὴν Κλοτίλδην πλείονα προσοχὴν παρ' ὅσον ἡ Μαρία θὰ ἐπεθύμει.

Ἡ νεῆνις δὲ οὐδόλως ἔκρυπτε τὴν ὅλως ἰδιαιτέραν συμπάθειαν ἣν ἡσθάνετο πρὸς τὸν κ. δὲ Μεῦνάρ, τὸ βλέμμα τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐγένετο ἔτι γλυκύτερον ὅτε προσεκollάτο ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ. Ἄλλ' ἡ Κλοτίλδῃ ἦτο παιδίον καὶ τίποτε περισσότερον. Τοῦλάχιστον ἰδοῦ τί ἡ Μαρία ἐσκέπτετο, ἰδοῦ τί ἐζήτει νὰ πείσῃ ἑαυτήν.

Ἐσπέραν τινά, τὰ πέντε πρόσωπα, ἅτινα κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐρίσκοντο συνηγμένα εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ, εἶχον συναχθῇ ὑπὸ τὸν χλοερὸν θόλον τὸν σχηματιζόμενον ὑπὸ τῆς φυτείας ἄνωθεν τῆς κυκλοτεροῦς δειροστοιχείας τοῦ ἄλσους. Ἡ συνομιλία ἐμαραινέτο. Ἡ ἐπικλήρος ὑποκόμησησα Κερκαμπασὲ παρεπονέτο δι' ἀρχὴν ἡμικρανίας. Ἡ Μαρία ἦτο ρεμβώδης καὶ ἀπησχολημένη, ἡ δὲ συνήθης καὶ σχεδὸν θορυβοποιὰ εὐθυμία τῆς Κλοτίλδης δὲν ἐφανερώτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Ἐγὼ μίαν ἰδέαν ! εἶπεν αἴφνης ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ.

— Σεῖς, θεῖέ μου ; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδῃ μετ' ἐκπλήξεως.

— Φαίνεται, τρελλούτσικη, ὅτι εὐρίσκες αὐτὸ ὅλως διόλου ξένον τῶν συνηθειῶν μου ! ὑπέλαβε γελῶν ὁ μαρκήσιος.

— Ἐγὼ ; ὅχι δά ! εἶπεν ἡ νεῆνις, διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ ὑπάρχει μίᾳ ἰδέᾳ, ἅς τὴν ἴδωμεν τὴν ἰδέαν σας, θεῖέ μου.

— Καὶ θὰ χειροκροτήσῃς ἐὰν τὴν εὔρης καλὴν ;

— Καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας.

— Λοιπόν, θέλω ἐν ὀνόματί σας, κυρία μου, νὰ παρακαλέσω τὸν Παῦλον νὰ μᾶς διηγηθῇ καμμίαν ὀραματικωτάτην καὶ τρομεροτάτην περιπέτειαν τοῦ ἐν Ἀφρικῇ βίου του.

— Εὐγε ! εὐγε ! εὐγε ! ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίλδῃ, τὸ βλέπετε, θεῖέ μου, χειροκροτῶ τρίς.

— Μένει νὰ ἴδωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ, ἐὰν δὲν θὰ ἐμβαλῶμεν εἰς δεινὴν δοκιμασίαν τὴν καλὴν σὺν τῇ Παύλου...

— Οὐδαμῶς, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, θὰ σὰς διηγηθῶ ἀνέκδοτόν τι, εἰς ὅπερ ἔλαβα λίαν ἐνεργὸν μέρος, καὶ ὅπερ, ἐλπίζω, θὰ ἐνδιαφέρῃ τὰς κυρίας.

— Μίαν ἱστορίαν ! εἶπε ζωηρῶς ἡ Κλοτίλδῃ, μίαν ἱστορίαν ! τί εὐτυχία !

— Κίνδυνόν τινα ἴσως, εἶπεν ἡ Μαρία, ὅποια φρίκη !

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μικρὰν ἀργυρὰν συρίκτραν, καὶ εἰς τὸν προσδραμόντα ὑπηρέτην διέταξε νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν φυτεῖαν καφὲν καὶ μελίκρατα. Ὁ Παῦλος δὲ ἤρξατο τῆς συγκινητικῆς διηγήσεως μεγάλου κινδύνου, ὃν διέτρεξεν ἐν Ἀφρικῇ.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως ἐκείνης, ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ἠκολούθει μετὰ πείσματος πλήρους ὀργῆς, τὰ ἔχνη τῶν διαφόρων συγκινήσεων, αἵτινες ἐξωγραφίζοντο ἀθῶως ἐπὶ τοῦ χαριέντος προσώπου τῆς Κλοτίλδης. Τὴν ἐβλεπεν ἐναλλάξ νὰ ταράττεται, νὰ ὠχρίῃ, νὰ ἡμισηκόνηται, φρικιώσα, τεθορυβημένη, νὰ διδῇ τέλος ὅλας τὰς ἐνδείξεις ἐκείνας ἀφελούς ἔρωτος, ὃν μάλιστα ἠγνόει ἐὰν ἡσθάνετο.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Μαρία ἐπίσης ἠρρυθία, ὠχρία, ἡσθάνετο τὴν κόλασιν ἐντὸς τῆς καρδίας τῆς, διότι κατὰ πρώτην φοράν ἐνόει σαφῶς ὅτι ἡ Κλοτίλδῃ ἠγάπα τὸν Παῦλον, καὶ ἦτο ζηλότυπος !

Τὴν ἐπαύριον ὁ Παῦλος καὶ ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ περιεπάτουσαν ἔφιπποι περὶ τοῦ πύργου. Ὁ μαρκήσιος ἐσταμάτησεν αἴφνης τὸν ἵππον του, ἐστράφη πρὸς τὸν συνεδόν του, εὐρισκόμενον ὀλίγον ὀπίσθεν, εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν βημάτων καὶ ἀνέκραξε :

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους ! ἀκριβέ μου Παῦλε, θὰ ἤμην πολὺ βλάξ ἐὰν ὑπεκρινόμην πρὸς σέ μέχρι τέλους, μὴ λέγων σοὶ τὰ πάντα καὶ πρῶτον ὅτι ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου...

Ὁ Παῦλος ἀνεσκίρτησεν ἀκουσίως. Ὅταν ἡ συνειδήσις δὲν εἶνε ἡσυχος, αἱ ἐλάχισται λέξεις φαίνονται τρομεραί, ὅταν λέγονται ὑπ' ἐκείνων, οὓς ἠδίκησαν.

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησεν :

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ γυῖμα, τὸ ὁποῖον ἐκάρμεν μὲ τὴν γυναῖκά μου εἰς τοὺς Ἐπαρχιακοὺς Ἀδελφοὺς, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συνητηθήμεν εἰς τὸ βουλευτάρτον ;

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ.

— Ἐνθυμεῖσαι ἐπίσης πάντα ὅσα σοὶ εἶπον συνετὰ εἰς τὸ γυῖμα ἐκεῖνο ;...

— Βοηθήσατε ὀλίγον τὰς ἀναμνήσεις μου, σὰς παρκαλῶ.

— Ἐπρόκειτο περὶ σχεδίου ὅπερ μοὶ ἦτο λίαν εὐνοϊκόν.

— Περὶ σχεδίου ;...

— Ναί, ἔλεγον νὰ σὰς εὐρῶ ὠραίαν γυναῖκα καὶ ὠραίαν προίκα, νὰ σὲ κάμω νὰ παραιτηθῇς τῆς ὑπηρεσίας, νὰ ἀγοράσω διὰ λογαριασμόν σου ἓν κτήμα πλησίον τοῦ ἰδικοῦ μας, νὰ μὴ χωρισθῶμεν πλέον ποτέ...

— Πράγματι, εὐηρεστήθητε, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, νὰ μοὶ εἴπητε πάντα ταῦτα, εἶναι ἀκριβέστατα, καὶ τώρα αἱ ἀμνήσεις μοὶ ἐπανερχονται παμπληθεῖς.

— Λοιπόν ;...

— Λοιπόν, τί ;

— Έσκέφθης ;

— Τὸν γάμον ;

— Ναί.

— Τὸ ὁμολογῶ, πολὺ ὀλίγον.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἄς ἴδωμεν, ἂν καλὴ καὶ ἐξαίρετος περίστασις παρουσιάζετο, θὰ συγκατετίθεσο νὰ νυμφευθῇς ;

— Ἐγώ ;

— Ναί, σύ. Ἀπάντησον εὐκρινῶς.

— Καὶ ποία θὰ ἤθελε νὰ μὲ νυμφευθῇ, Θεέ μου ;

— Καὶ διατί τάχα δὲν σὲ ἤθελε, παρκαλῶ ;

— Εἶμαι πτωχός, ὡς γνωρίζετε καλῶς...

— Ἐπειτα ;...

— Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὰ χρήματα εἶναι τὸ πᾶν.

— "Οχι πάντοτε.

— Τούλάχιστον αἱ ἐξαίρεσεις εἶναι ἐλάχισται.

— Λοιπόν ! Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ὥστε μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐξαίρεσεις νὰ γείνη διὰ σέ.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, ἀκριβέ μου μαρκήσιε, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Παῦλος. Ἄς ἴδωμεν, τί ἐννοεῖτε ;

— Ἐννοῶ ὅτι σοὶ εὖρον σύζυγον, ὅτι ἡ σύζυγός αὕτη εἶναι νέα καὶ ὠραία, ὅτι ἡ προῖξ εἶν' ἑτοιμός ὅτι τὸ κτῆμα πάντοτε πωλεῖται, ὅτι μένει μόνον νὰ ὑπογράψῃς τὸ συμβόλαιον, νὰ παραιτηθῇς καὶ νὰ νυμφευθῇς...

— Μένω ἔκθαμβος δι' αὐτά, εἶπεν ὁ Παῦλος.

Εἶτα προσέθηκεν :

— Καὶ ἡ σύζυγός αὕτη ;

— Μάντευσον.

— Πῶς θέλετε νὰ μαντεύσω ; ἀναμφιβόλως δὲν τὴν γνωρίζω ;...

— Τὴν γνωρίζεις.

— Ἀδυνατῶ νὰ τὴν εὖρω, εἶπεν ὁ Παῦλος ἀφοῦ ἐσκέφθη, ἡ τούλάχιστον προσεποιήθη ὅτι σκέπτεται πρὸς στιγμὴν.

— Ἐμπρός, εἶπε τότε ὁ μαρκήσιος, σὲ λυποῦμαι καὶ θὰ σὲ ἐξαγάγω τοῦ κόσμου. Ἡ σύζυγός αὕτη εἶναι ἡ ἀνεψιά μου.

— Ἡ δεσποινὶς Κλοτίλδη ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος ἔκπληκτος.

— Ἀκριβῶς.

— Ἀστείευσθε, ἀγαπητέ μου μαρκήσιε ;

— Διόλου. Μήπως ἡ Κλοτίλδη δὲν σ' ἀρέσει ;

— Τὴν εὐρίσκω χαριεστάτην, ἐξαισίαν, λατρευτὴν !

— "Ε ! λοιπόν, τότε, δὲν ἐννοῶ διατί...

— Ἀλλὰ, διέκοψε ταχέως ὁ νεανίας, θὰ ἤμην ἀρκετὰ τρελλός ἂν τὴν ἐσυλλογιζόμην.

— Τρελλός !... καὶ διατί τρελλός ;

— Μίαν ἡμέραν θὰ ἔχῃ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα χιλιάδας εἰσόδημα.

— "Οπερ εἶναι λίαν εὐχάριστον.

— "Οπερ εἶναι λαμπρόν. Ἀλλ' ἐγώ, σὰς ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἔχω τίποτε...

— Κουρευρέζαλα. "Ολα αὐτὰ δὲν ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ ὁ γάμος. Ἀκουσέ με καλᾶ...

— Σὰς ἀκούω μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς.

— Ἡ ἀδελφή μου, ἡ κυρία Δεκώρ, μήτηρ τῆς Κλοτίλδης, πρὸ παντὸς ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα της εὐγενῆ σύζυγον, καὶ σὺ εἶσαι νέος, ὅχι καὶ πολὺ, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ πάλιν εἶσαι, καὶ ὁ ὁποῖος νὰ ἀφιέρωσεν ἔτη τινὰ τῆς ζωῆς του εἰς ἐντιμὸν τι καὶ λαμπρὸν στάδιον. Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ πληροῖ κάλλιον σοῦ τὸν τελευταῖον τοῦτον ὄρον...

— Ἀλλ' ἡ περιουσία... ἡ περιουσία...

— Τώρα ἔρχομαι καὶ ἐκεῖ. Ἡ ἀδελφή μου, γυνὴ σπινίνας συνάσεως, φρονεῖ, ὅτι ἡ κόρη της εἶναι ἀρκετὰ πλουσία διὰ δύο. Μοὶ τὸ εἶπεν εἰκοσάκις, καὶ κατ' ἐμὲ ἔχει ἐντελῶς δίκαιον. Βλέπεις λοιπὸν κάλλιστα, ἀκριβέ μου Παῦλε, ὅτι ἂν ἤθελες νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς τὰ συμφέροντά σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ ἔκαμνον νὰ ἐπιτύχουν ! Ναί ! μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, εἶμαι βεβαιότατος !

Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ὁ Παῦλος ἐτήρησε σιγὴν, ἔκθαμβος καὶ οἰοῦναι ἀπολιθωθείς ἐξ ὅσων ἤκουσεν. Ἀλλ' αἰφνης τρομερὰ σκέψις τῷ διεπέρασε τὸν νοῦν.

— Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ γνωρίζει τὸ σχέδιον αὐτό ; ἀνέκραξεν.

— Ἡ γυναικίά μου ;... ὅχι ἀκόμη.

— Ἄ !

— Φυσικώτατα. Ἡθέλησα νὰ σοὶ κάμω λόγον περὶ τοῦτου προτοῦ νὰ τῆς εἶπω τίποτε, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐπιδοκιμάσῃ, δὲν ἀμφιβάλλω ὡς πρὸς αὐτό. Σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἡ γυναικίά μου, τὴν ἐμάγευσες, ἀκριβέ μου !

Καὶ ὁ μαρκήσιος ἤρξατο νὰ γελά εὐχαρίστως.

Ὁ Παῦλος ἔλαβεν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, φίλε μου, θὰ ἐπιδοκιμάσω τὰ πάντα καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ πάντα.

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν δὲν εὐχαριστήθην ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν σου, ἀγαπητέ μου, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, ἄλλως τε καὶ τὸ ἤξευρα.

Καὶ χαίρων ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς καλπασμόν καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὑπερπηδῇσιν τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν ὕψους χαράκωμα, ὅπερ ἔκλειε τὴν εἴσοδον πεδίου τινοῦς.

Ὁ Παῦλος εἶχεν ἀγαπήσει ἐνθέρμως τὴν Μαρίαν, τὴν ἡγάπα εἰσέτι, τούλάχιστον τὸ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἀλλὰ πῶς αἰσθημα εἶναι, ὅσῳ βίαιον διακρίεις, καὶ ἐρριζωμένον καὶ ἂν εἶναι, ὅπερ ἀντίσταται πρὸς τὸν μέγαν ἀνατροπέα χρόνον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν κατάκτησιν, ὅταν τὸ αἰσθημα τοῦτο εἶναι ὁ ἔρως ! Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἰς τὸ βάθος ὅλων τῶν φύσεων, καὶ τῶν εὐγενεστάτων καὶ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων ἔτι, ὑπάρχει ὀλίγος ἐγωισμός, ὅστις κατ' ἀρχὰς δύναται νὰ ὑπνώττει, ἀλλ' ὅστις, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἀποκαλύπτεται τέλος ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ του.

Ὁ Παῦλος ἐνόησε κάλλιστα — ἡ δὲ ἀκουσία ἀναφώνησός του : Ἡ κυρία Λαγκάρδ γνωρίζει τὸ σχέδιον τοῦτο ; ἦτο ἀνεξαίρετος ἀποδείξις — ὅτι ὁ γάμος του θὰ συνέτριβε τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας.

Καὶ ὅμως μόλις τὸν ἔκαμον νὰ διῶθῃ τὸ δυνατόν, τὸ βέβαιον σχεδὸν τοσοῦτον λαμπροῦ γάμου, ὃν τινα οὐδὲ νὰ ὀνειρευθῇ θὰ ἐτόλμα, ἀπεφάσισεν αἰφνιδίως νὰ ἐνδώσῃ, μὴ σκεπτόμενος νὰ θυσιάσῃ τὸ μέλλον του εἰς πάθος μαρκανθὲν ἤδη ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, καὶ ὅπερ ἴσως μετ' ὀλίγον θὰ ἐσβύνετο καὶ ἐν ἐκείνῃ τῆς Μαρίας.

Καὶ ἔπειτα ἡ Κλοτίλδη ἦτο τόσον χαρίεσσα. Ἐνυπῆρχεν

εἰς τὰ δεκάεξ αὐτῆς ἔτη τοσαύτη ἀφελὴς χάρις, τοσαύτη ἐπαγωγὸς ὁροσερότης!

— Ναί, ὦ! ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Παῦλος, ἡγάπησα πολὺ τὴν Μαρίαν, ὁ ἔρως μου ἦτο ἐκ τῶν σφοδρῶν ἐκείνων, οὓς οὐδὲν δύναται νὰ συντρίψῃ, οὓς οὐδὲν δύναται νὰ λιγύσῃ ὅταν εὐρίσκωνται ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ των! Ὑπῆρξε καιρὸς, καὶ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος εἶναι πολὺ πλησίον, καθ' ὃν ἡ εἰκὼν τῆς Μαρίας μόνῃ ἐπεσκέπτετο τὰ ὄνοίρά μου. Εἰς τοὺς μυστηριώδεις ἐσπερινούς κρότους ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς Μαρίας, εἰς τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς χλόης ἡσθάνομην τὴν εὐωδίαν τῆς μαύρης κόμης τῆς Μαρίας. Ἡ Μαρία ἦτο ἐκεῖ παντοτε ἐκεῖ, ἔμπροσθέν μου, πληροῦσα τὴν καρδίαν μου μὲ πάθος, ἀνάπτουσα τὴν φλόγα τῶν αἰσθήσεών μου διὰ τῆς φαντασιώδους ἢ πραγματικῆς παρουσίας της. Καὶ ὅμως ἡ Μαρία ἦτο γυνὴ ἄλλου. Μόνον μοιχικῶς μοὶ ἀνῆκε. Μεταξὺ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ ὑψοῦτο ἀδικοκόπως ἡ εἰκὼν τοῦ συζύγου. Ἀδικοκόπως ἡσθάνομην τὴν πικρὰν ἐκείνην λύπην τοῦ νὰ βλέπω τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα εἰς τὰς ἀγκάλας ἀντιζήλου, ἀντιζήλου εἰς ὃν δὲν ἠδύνατο τις νὰ εἴπῃ οὔτε: *Θὰ σὲ φονεύσω ἢ θὰ μὲ φονεύσῃς σύ!* Διότι ἔκλεψας ἀνάνδρως τὸ κτῆμά του, καὶ ἐὰν τὸν ἐφόνευες θὰ ὠμοιάζες πρὸς τοὺς ληστὰς ἐκείνους, οἵτινες κατ' ἄρχας μὲν κλέπτουσιν, ἔπειτα δὲ δολοφονοῦσιν ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐγύμνωσαν. Ἐὰν ἡ Κλοτίλδη μὲ ἡγάπα, τοῦναντίον, ὁποῖος γλυκὺς καὶ γαλήνιος ἔρως! ὁποῖον εὐεργετικὸν ἄστυλον! ὁποῖα ἀνάπαυσις μετὰ τὴν καταγίγδα! Ὅποια εὐτυχία νὰ ἐξεγείρω, εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν της, εἰς τὰς εἰσέτι παρθένους αἰσθήσεις της, συγκινήσεις, σκέψεις, ἀγνωστα αἰσθήματα! ὁποῖα θεία χαρὰ νὰ βλέπω νὰ πάλλῃ δι' ἐμὲ ἡ καρδία της ἥτις οὐδέποτε ἐπαλλεν! Ὅποια οὐρανία ἡδονὴ νὰ ἐναποθέσω τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα ἐπὶ τῶν δεκαεπτὰ εἰς τῶν χειλέων της! ὁποῖα τέλος ὑπερηφάνεια νὰ δύναμαι νὰ λέγω ὑψηλοφώνως καὶ πρὸς πάντας: τὴν ἀγαπῶ! εἶναι ἰδική μου, μόνον ἰδική μου!

"Ὅθεν ὁ Παῦλος ἔθετεν ἀπέναντί του: Δύο γυναῖκας, δύο ἔρωτας, τὸ παρελθόν, καὶ τὸ μέλλον.

"Ἀλλοίμονον! "Ὅ, τι ἐμέλλε νὰ συμβῇ, πράγματι συνέβη.

Τὸ λογικόν, ὁ ἔρωας, ἡ ὑπερηφάνια καὶ τὸ συμφέρον ἐθάρυνον πάντα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐν τῷ πινακίῳ τῆς πλάστιγγος.

Κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῇ πλάστιγγι ἡ δύστηνος Μαρία εὐρέθη λίαν ἐλαφρά.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐν τῷ νῷ τοῦ Παύλου εἰς πολὺ ὀλιγότερον χρόνον παρ' ὅσον κατηναλώσαμεν διὰ νὰ τὰ ἀναλύσωμεν καὶ τὰ γράψωμεν.

Καὶ ἐπειδὴ ἔμενεν ὀλίγον ὀπισθεν ἐκέντησε τὸν ἵππον του εἰς κλινασμὸν καὶ συνήντησε τὸν κύριον δὲ Λαγκάρδ.

Δ'

Γυναικὸς ἀγωνία.

Ὁ Παῦλος ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ συνήντησε τὸν μαρκήσιον, εἶπομεν εἰς τὸ τέλος τοῦ προηγουμένου κεφαλαίου.

— "Α! ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ, στοιχηματίζω ἕνα γνήσιον ἀγγλικὸν ἵππον ἀντὶ ἐνὸς νορμανδικοῦ παλλαλόγου, ὅτι γνωρίζω τί σκέπτεσαι.

— "Ἀς ἴδωμεν! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μειδιῶν. Θὰ σᾶς εἴπω εἰλικρινῶς ἐὰν ἐκερδίσατε.

— Λοιπὸν ἐσυλλογίζεσθαι τὴν Κλοτίλδην.

— Ἀληθές.

— Καὶ τί ἔλεγες διὰ τὸ συμπαθητικὸν αὐτὸ κορίτσι;

— "Ἐλεγον ὅτι εἶναι λίαν ἀμφίβολον ἂν ἡ δεσποινὴς Κλοτίλδη μὲ ἀγαπᾷ...

— Ἀμφίβολον!... διόλου.

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Βέβαιος;...

— Ναί... ἐντελῶς, πληρέστατα, ἀπολύτως.

— Διατί;

— Μὲ ἐρωτᾷς: *Διατί*;... "Ὅχι δὲ! δὲν παρατήρησας λοιπὸν τίποτε;

— "Ὅχι, ἀληθῶς.

— Τότε, ἀγαπητέ μου, εἶσαι καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ἡ Ἀγία Γραφή: *Ὁφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ δὲν βλέπουσι!* Λόγον τιμῆς, σὲ ἐνόμιζα δεινότερον!

— Ἀλλὰ τέλος πάντων...

— Πρῶτον, ἡ Κλοτίλδη σὲ μόνον βλέπει: ἐρυθριᾷ ὅταν εἰσέρχῃσαι, ἐρυθριᾷ ὅταν προσφέρουν τὸ ὄνομά σου. Ἐὰν ἐξέρχῃσαι σὲ ἀκολουθεῖ ἐπὶ πολὺν χρόνον διὰ τοῦ βλέμματός καὶ μένει λίαν ρεμβώδης μέχρι τῆς ἐπανόδου σου... Αὐτὰ τὰ συμπτώματα βλέπεις δὲν ἀπατώσι. Ἄλλως τε, ἐγώ, γνωρίζω τὰς γυναῖκας!

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα παρατήρησας;

— "Ὅχι, ὅχι. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ὅταν διηγῆθης τὸ ἐν Ἀφρικῇ περιστατικόν σου, ἐὰν ἡκολούθεις καθὼς καὶ ἐγὼ τὰς τόσον ζωηράς καὶ τόσον ὀλίγον κεκρυμμένας συγκινήσεις, τὰς ὁποίας ἡ διήγησίς σου, καὶ πρὸ πάντων ὁ κίνδυνός σου προὔξεν ἔξηνεν εἰς τὴν Κλοτίλδην, θὰ ἦσο πεπεισμένος ἐπίσης ὅπως εἶμαι τῶρα καὶ ἐγώ, ὅτι ἡ μικρὰ τρελλαίνεται διὰ σέ, διότι ναί, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους! τρελλαίνεται, τὸ ἀγαπητὸ κορίτσι!

Ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος. Εἶτα ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Παῦλος ἐπανεῆλθον εἰς τὸν πύργον.

"Ὅταν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ὠμίλησεν εἰς τὴν Μαρίαν περὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ σχεδιασθέντος γάμου, ἐκείνη τὸν ἤκουσεν ὡσεὶ ἐκπεπληγμένη, καὶ κατ' ἄρχας δὲν ἀπεκρίθη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἐπέμενεν ἐπαναλαμβάνων δις κατ' ἐξακολουθήσιν:

— Λοιπὸν! μικρὰ μου Μαρία, τί λέγεις περὶ αὐτοῦ;

Ἀνέκραξε δι' ἀποπεπλανημένου ὄφους:

— Ναί... ναί... ἔχει καλῶς... εἶναι πολὺ καλόν... σὲ ἐπιδοκιμάζω...

Καὶ ἐξῆλθε βιαίως ἐκ τοῦ δωματίου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Μαρία ἦτο ἔξω φρενῶν, τρελλή ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς. Ἐπρέξεν εἰς τὸ δωματίον τοῦ Παύλου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐκεῖ ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτῆς χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ μετέβαινεν.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

γαΒ.